

Nr 77

Av herr **Olsson, Johan, m.fl.**, om statsbidrag till kommuner för beredskapsarbeten i lokaliseringspolitiskt syfte.

(Lika lydande med motion nr 112 i Andra kammaren)

Fr.o.m. 1963 utfördes som statskommunala beredskapsarbeten ett betydande antal industri- och hantverkslokaler i norrlandslänen. Denna byggnadsverksamhet var av stor betydelse ur lokaliseringspolitisk synpunkt. Arbetsmarknadsstyrelsen, det centrala lokaliserings- och arbetsmarknadsorganet, uttalade t.ex. att erfarenheterna av detta system var sådana att denna form av lokaliseringspolitiskt stöd borde upprätthållas även för framtiden. Vid den lokaliseringspolitiska reformen 1964 beslutades emellertid att systemet med investeringsbidrag till industrilokaler i form av statskommunala beredskapsarbeten inte skulle användas vidare. Efter den 1 juli 1965 ingår sålunda inte denna form i lokaliserings- och arbetsmarknadspolitiken. Det finns emellertid enligt vår mening starka skäl för ett återinförande av möjligheten att i kommunernas regi uppföra sådana lokaler genom statsunderstödda beredskapsarbeten.

Det kan för det första framhållas, att lokaler för näringslivet bör vara ett naturligt ändamål för beredskapsarbeten. Detta är angeläget för orter med sysselsättningsbrist, där åtgärden sålunda kan bidra till förbättrade sysselsättningsmöjligheter för framtiden. Vidare bör det anses vara ett primärt intresse för en kommun att tillse att orten får god tillgång till serviceanordningar av olika slag. Beredskapsarbeten kan t.ex. vara en lämplig form för sanering av lokalbeståndet för serviceföretagen. En annan viktig uppgift för kommunerna är att främja tillkomsten av s.k. verkstadshus där flera företag av olika slag kan få utrymme för verksamhet och produktion och där vissa funktioner kan vara gemensamma för företagen. Kommunerna kan alltså medverka till en modernisering och rationalisering av småföretagsamheten. Enligt vår mening bör detta underlättas genom att statsunderstödda beredskapsarbeten får utnyttjas för ändamålet.

Såsom framhållits utnyttjades beredskapsarbetena i lokaliseringspolitiskt syfte under perioden 1963—1965 i huvudsak inom norrlandslänen, d.v.s. det område, som nu utgör huvuddelen av det s.k. norra stödområdet. Naturligtvis är det att förutse, att behovet av sådana lokaliseringspolitiska åtgärder även för framtiden kommer att vara störst inom detta område. Men även inom andra delar av landet där behov av aktiv lokaliseringspolitik finns bör beredskapsarbeten få användas för byggande av lokaler åt näringslivet.

Vilka uppgifter inom lokaliseringspolitiken som bör ankomma på kommu-

nerna är alltså en stridsfråga. Till viss del är denna fråga f.n. under utredning. Det torde råda enighet om att — såsom underströks vid den lokaliseringsspolitiska reformen 1964 — kommunala subventioner inte bör utgå i syfte att påverka enskilda företags lokalisering och utveckling. Det står dock klart, att kommunerna måste få angelägna uppgifter inom en aktiv lokaliserings- och arbetsmarknadspolitik. För kommunerna bör det i enlighet med vad vi ovan framhållit vara en viktig uppgift att medverka till goda lokalmöjligheter för serviceföretag, som är angelägna för orten, och även för industriföretag, som anser sig ha utvecklingsmöjligheter i bygden. Statsunderstödda beredskapsarbeten bör vara en ändamålsenlig form härför. Det behövs ju inte befäras att kommunala initiativ på detta område kommer i konflikt med den lokaliseringsspolitiska målsättningen. Statsunderstödda beredskapsarbeten kan ju inte komma till stånd utan medgivande av de statliga lokaliserings- och arbetsmarknadsorganen.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte medge, att statsbidrag i lokaliseringsspolitiskt syfte må kunna utgå till kommuner som anordnar beredskapsarbeten för uppförande av lokaler för industri-, hantverks- och serviceföretag enligt de bestämmelser, som i övrigt gäller för beredskapsarbeten i kommunal regi.

Stockholm den 20 januari 1966

Johan A. Olsson

Ferdinand Nilsson

Nils-Eric Gustafsson

Axel Wikberg

i Kungsängen